

ESZTÁNY ZSÓFIA
Túlazóperencián

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy daliás királyfi. Aki történetesen a vőlegényem. Na, igen. Emiatt, persze, egy rakás irigyem is került, főleg a nemesek lányai közül. Jómagam hercegnő volnék, de természetesen nem akármilyen. Túlazóperencián királya az édesapám, vagyis rangomnál fogva kijárt nekem egy ilyen daliás herceg. Magas, széles vállú, mély, barna szeme és hullámos haja valóban ígésző. Teljesen megértem az irigyeimet. Talán egyszer még szerelmes is leszek az én hercegembe.

Csütörtökön kérte meg a kezem az öreg hársfa alatt. Kicsit zavartak a vállamra hulló falevelek, mert rontották a hangulatot, de a szobalányok szerint így is nagyon romantikus volt. Pontosan, ahogy akartam. Ő volt a hetedik udvarlóm, igazán nem lett volna szép ezt is elszúrni. Az apám legutóbb a végtelenségig felháborodott. Akkor, amikor a hatodiknak is a szemébe kacagtam, miközben a csúzos térdén egyensúlyozott előttem. Hát, az cseppet sem sikerült romantikusra. Úgyhogy egy szavam se lehetett, készültem a feledhetetlen esküvőmre. Csütörtökre terveztük. Vagy inkább tervezték királyi szüleink. Mi az eljegyzés óta nem is láttuk egymást, bár ez egyáltalán nem zavart. Untam a társaságát. Ezért a titkos levelére, amely szerint találkozni óhajt velem, csak annyit válaszoltam, hogy majd csütörtökön, az esküvőn. Addig csak kibírja valahogy.

De nem bírta. Folyamatosan üzenetekkel zaklatott, cselédekkel küldözgetett utánam. Nagyon szerelmes lehet belém, gondoltam, de nem engedtem neki. Jobb, ha már most megtanulja, nem fogok behódolni sem neki, sem a parancsainak.

Kinyílt az ajtó, a szobalány dugta be a fejét.

– Mindenki készen áll – suttogta félénken, lehajtott fejjel. Kisimítottam egy ráncot a fehér esküvői ruhámon, és egy utolsó pillantást vettem a tükörbe: szőke tincseim elegáns loknikban hullottak a vállamra, kellemesen csiklandozva a bőröm. A szempiláimat és a szemöldökömet kifestették, még jobban kiemelve a tekintetem. A ruhám a legfinomabb anyagokból készült, felül szorosan rám simult, kiemelve a csípőm vonalát, ahonnan fehér zuhatagként hullott alá a földig. A homlokomon egy csillogó ezüstpánt futott körbe, amihez a tarkómon erősítették hozzá az öt lépés hosszú, átlátszó selyemfátylat. Tökéletes. Megvillantottam egy aprócska mosolyt, majd megpördültem, és követtem a szobalányt.

Ahogy lassan, a zongora lágy zenéjének ritmusára besétáltam a pavilonba, mindenki felállt. Előttem két kislány szórta buzgón a rózsaszirmokat. Egyenesen előre néztem, a hercegemre, aki egy virágfüzérekkel teleaggatott emelvényen várt rám, miközben fürkészően figyelt. Mosolygott, de nem szívből. Pont, mint én. Talán így fog ez menni végig, a „boldogan éltek, amíg meg nem haltak” alatt is.

Amikor mellé értem, felém biccentett, de csak egy leheletnyit, hogy más ne vehesse észre. A pap pedig kántálni kezdett. Izgatott remegés futott végig a gerincemen, amikor hozzám fordulva feltette a nagy kérdést:

- Akarsz ennek a férfinak felesége lenni?
- Igen – vágtam rá gondolkodás nélkül.

A pap most a hercegre nézett, neki is elismételte a kérdést. Ő azonban nem felelt rögtön. Két kezébe fogta az arcomat. Egy pillanatig azt hittem, megcsókol, de csak a fülemhez hajolt, és suttogva megszólalt:

- Majd csütörtökön!
- Azzal faképnél hagyott.